

Arrest

nr. 200 031 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b / 10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 oktober 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

- 1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 februari 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.
- 1.3. Op 23 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B.
- 1.4. Verzoeker diende op 12 juli 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.5. Op 24 augustus 2012 werd een beslissing tot niet inoverwegingname (bijlage 2) getroffen ten aanzien van de in punt 1.4. vermelde aanvraag.
- 1.6. Verzoeker diende op 19 maart 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.7. Op 14 juni 2013 werd een beslissing tot niet inoverwegingname (bijlage 2) getroffen ten aanzien van de in punt 1.6. vermelde aanvraag.
- 1.8. Verzoeker diende op 2 december 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 27 augustus 2014 verworpen (RvV 27 augustus 2014, nr. 128 318).
- 1.10. Op 10 januari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.11. Verzoeker diende op 19 juli 2016 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en dit in functie van zijn neef E. M. H.
- 1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 januari 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
- 1.13. Verzoeker diende op 7 februari 2017 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn neef E. M. H.
- 1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 4 augustus 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 8 augustus 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2017 werd ingediend door:

Naam: E.(...) J.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.02.2017 gezinshereniging aan met zijn neef E.(...) M.(...) H.(...) (RR (...)) op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. Hierbij moeten betrokkenen bewijs leveren dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, uitgevaardigd door de bevoegde overheid van het land van oorsprong, OFWEL het bewijs ten laste te zijn in het land van herkomst of origine adhv bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen, het bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine + bewijs ten laste in België adhv bewijs van huidige bestaansmiddelen van de EU-burger en een attest van het OCMW met overzicht van steun dat betrokkene heeft ontvangen

Wat betreft de bewijzen ten laste werden de volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Als bewijs van ten laste van EU'er in het land van herkomst OF deel uitmaken van het gezin van EU'er legt betrokkene een document "attestation d'indigence" dd 31.03.2017 waarin is opgenomen dat betrokkenes materiële staat 'onvoldoende' is sinds 1985 tot 2017.

Dit attest kan niet als bewijskrachtig worden weerhouden. Er moet worden vastgesteld dat betrokkene, geboren in 1985, kennelijk toch de kans heeft gehad op te groeien tot een volwassen man van meer dan 30 jaar, alsook de kans heeft gezien te huwen (zie het attest) en dus een eigen gezin te stichten. Derhalve is het redelijk te stellen dat hij toch op één of andere manier gedurende 30 jaar in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien. Wellicht als minderjarige door toedoen van zijn ouders, nadien zelf. Een dergelijk algemene vaststelling over de materiële status van betrokkene, is onvoldoende duidelijk om er te kunnen van afleiden dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was, op het moment dat hij Marokko verliet, zowel wat betreft inkomen als wat betreft onroerende goederen.

- Verder worden als bewijs van ten laste zijn 4 overmakingen van geld voorgelegd via Western Union van telkens 300 euro dd. 08.03.2017, 10.03.2017, 14.04.2017 en 18.04.2017. Deze bewijzen betreffen geld dat werd overgemaakt aan betrokkene, door de referentiepersoon, van toen hij reeds in België verbleef. Aan de hand van deze documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene al ten laste was van in het land van herkomst, wat overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 wel degelijk de bedoeling is.

- Alle andere bewijzen ten laste, zoals niet identificeerbare rekeninguittreksels waaruit blijkt dat iemand de huishuur van betrokkene heeft betaald en geldafhalingen van een niet gepersonaliseerde rekening dateren van de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Deze kunnen er evenmin van getuigen dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine.

- Daarenboven is het niet duidelijk sinds wanneer betrokkene Marokko heeft verlaten. Zijn vorig paspoort werd immers uitgevaardigd in Antwerpen in 2011 en verliep op 30.08.2016 en zijn nieuw paspoort werd eveneens uitgereikt in Antwerpen dd 25.07.2016 en blijkt geen visastickers of inreisstempels te bevatten. Indien we niet kunnen vaststellen wanneer betrokkene is aangekomen in België, kan ook niet worden vastgesteld in hoeverre betrokkene daadwerkelijk onvermogen was voorafgaand aan zijn komst naar België EN ten laste was van de referentiepersoon.

- Als bewijs van inkomen van de referentiepersoon werden loonfiches voorgelegd opgemaakt door H.(...) S.(...) te I.(...) en dit voor de periode van februari 2016 tot april 2017. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent maar zonder verdere specificaties over de samenstelling van de loonfiches of over de zelfstandige onderneming.

- Tot slot wordt nog een attest van het OCMW van Oudergem dd 02.03.2017 voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen financiële tegemoetkoming ontvangt. Dergelijk attest op naam van betrokkene van het OCMW Antwerpen ontbreekt.

Betrokkene voldoet op geen enkele manier aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kon aan de hand van de voorgelegde documenten noch worden vastgesteld dat hij reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine, noch dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen

*verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij zijn eigen gezinsleven terug kan oppikken in het land van herkomst, zonder nabijheid van de referentiepersoon.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, *"bijlage 20"*, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving, doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Eén en ander blijkt ook uit de bewoordingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), waarin het volgende wordt bepaald:

"(...) Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.(...)"

2.2. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2, tweede alinea, en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele en de materiële motiveringsplicht. Tevens werpt verzoeker artikel 58 van het vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en *"(...) artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG (...)"* op. Verzoeker stelt in zijn middel als volgt:

"(...)"

1.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n.

- de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten),*
- de juridische aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten),*
- de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste feiten),*
- de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).*

Luidens artikel 47/1, 2° VW. Worden als andere familieleden van een burger van de Unie beschouwd 'de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'

Krachtens artikel 47/3, § 2 'moeten de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.'

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn neef diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland.

A/ Wat betreft de weigeringsbeslissing:

2.

De bestreden beslissing stelt dat er geen enkele belangenafweging werd gemaakt. De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot de tenlasteneming werden ten onrechte door de verwerende partij van tafel geveegd door te stellen dat deze niet als bewijskrachtig konden worden weerhouden.

Uit het geheel van de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken (alook rekening houdend met de bewijzen voorgelegd in de voorgaande regularisatieprocedures artikel 9 bis) blijkt immers dat mijn verzoeker zich in staat van behoefte bevond in het verleden en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

Dat verwerende partij bijgevolg de bewijswaarde van deze stukken miskent in haar motiveringsverplichting. Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker reeds enige tijd materieel afhankelijk was van zijn neef en door hem effectief ondersteund wordt. Verzoeker verwijst hiervoor naar de stortingen in het verleden via Western Union.

Aan verzoeker wordt het verblijf geweigerd omdat er niet werd aangetoond dat hij reeds ten laste was in zijn land van herkomst. Dit is echter niet juist.

Niet in het minst wordt in de bestreden beslissing verwezen naar deze stukken in hun geheel of vermeld waarom deze niet dienstig zouden aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn neef.

In casu blijft verweerster volledig in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als "ten laste" van zijn neef. Verzoeker ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon en bovendien wordt verzoeker voorzien door deze bijdragen in zijn dagdagelijkse kosten, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond.

Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 vele stavingstukken werden neergelegd die aantonen dat men deel uitmaakt van het gezin en dat men reeds ten laste was, zowel in België als in Marokko. Voormelde bepaling stelt dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

Verweerster heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Verweerster heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden alsook de motiveringsplicht voor zover zij niet aangeeft waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken of minstens waarom deze stukken niet afdoende zouden zijn.

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van het artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Dat verzoeker ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van zijn onvermogen, in het verleden en heden, en dat hij deel uitmaakt en ten laste is van de heer H.(...) E.(...) M.(...).

Dat de voorgelegde stukken geenszins een "verklaring op eer" zijn of "eigen verklaringen" zouden bevatten, doch attesten van de bevoegde administratieve en fiscale overheden.

Welk documenten verlangt de verwerende partij dan wel verlangen van verzoeker?

Meer nog,

Verzoeker bracht bij zijn verblijfsaanvraag twee woonstaten 'attestation de residence', enerzijds in hoofde verzoeker en anderzijds in hoofde van de referentiepersoon. Hieruit blijkt uitdrukkelijk dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres hebben verbleven, te weten, aan (...) te (...), zodat er ook vanuit dient te gaan dat verzoeker deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Zie stuk 2.

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 §2 VW, waarin de bewoording "of" wordt gebruikt, blijkt duidelijk dat verzoeker niet cumulatief moet bewijzen dat hij én 'ten laste is' én 'deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon'.

Als aan één van de twee is voldaan, is verzoeker gerechtigd op gezinshereniging.

Als hij enkel bewijst dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, is dit voldoende. Hij moet dan niet meer bewijzen dat hij ook financieel ten laste is van de referentiepersoon.

In casu heeft verzoeker aangetoond dat hij deel uitmaakt van hetzelfde gezin. Dit wordt expliciet door de verwerende partij erkend.

De verwerende partij meent echter volstrekt ten onrechte dat verzoeker bijkomend zou moeten bewijzen dat hij ook financieel ten laste was van de referentiepersoon. Alzo stelt de verwerende partij voorts:

Aldus erkent de verwerende partij enerzijds dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig waren in het land van herkomst, doch stelt zij als bijkomende voorwaarde dat verzoeker zou hebben moeten aantonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Dit volstrekt ten onrechte.

Uit de bewoording van artikel 47/1 Vw en 47/3 Vw blijkt duidelijk dat beide voorwaarden niet cumulatief dienen te worden voldaan. Als aan een van beide is voldaan, is dit voldoende.

Een dergelijk handelen door verweerster impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerster immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET.

3.

Dat anderzijds uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat verweerder het attest van onvermogen uit het land van herkomst als een dwingende voorwaarde beschouwd voor een gezinshereniging terwijl dit nergens in de wet is terug te vinden dat de te vervoegen persoon een attest van onvermogen dient voor te leggen om zijn afhankelijkheid met het andere familielid aan te tonen.

Zoals reeds aangehaald, de afhankelijkheid is een feitelijke situatie dat kan worden aangetoond met elk passend middel. Door te stellen dat het aangebracht attest van 24.10.2012 werd opgesteld door de Marokkaanse overheden, maar vermeldt duidelijk dat dit attest onvoldoende recent zou zijn om als relevant aanzien te worden" en verder geen rekening te houden met de andere dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd, voegt verweerster een voorwaarde toe aan de wet die enkel de wetgever dit vermag te doen. Meer nog, voegt verwerende partij ook nog eens een bijkomende voorwaarde aan toe dat verzoeker op een actieve wijze de voorwaarde van het ten laste zijn dient aan te tonen.

4.

Verweerster schendt derhalve artikel 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 Vw. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld "dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid(eigen markering, punt 42).

Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

(...)

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

(...)

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt, en dat hij deel uitmaakt van het gezin die instaat voor al zijn kosten, vloeit hieruit voort dat hij ten laste is van neef neer die zijn onderhoudt, minstens dat hij deel uitmaakt van het gezin.

Verzoeker heeft niets meer verloren in zijn land van herkomst. Hij heeft aldaar geen inkomsten, wordt daarentegen financieel ondersteund door de broer, met wie hij klaarblijkelijk een gezin vormt. Meer nog, verzoeker heeft evenmin familieleden in zijn land van herkomst.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig heeft onderzocht.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, artikel 58 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze.

Nu blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de Nederlandse referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon ook effectief bewijst.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken in.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dient verzoeker in het bezit te worden gesteld van een F-kaart."

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om zijn ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

B/ Wat betreft de het bevel om het grondgebied te verlaten:

6.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

De bestreden beslissing stelt dat:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij zijn eigen gezinsleven terug kan oppikken in het land van herkomst, zonder nabijheid van de referentiepersoon."

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

Verzoeker werd zelfs niet gehoord.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ."

C/ Besluit:

7.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd

Het middel is gegrond.

(...)"

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken toe: een 'Attestation de résidence' betreffende hemzelf op datum van 26 juli 2016 en een 'Attestation de résidence' van 26 juli 2016 op naam van zijn neef E. M. H., de referentiepersoon *in casu*. Het betreft stukken die verzoeker heeft overgemaakt bij zijn vorige aanvraag van 19 juli 2016 (zie punt 1.11.).

2.3. Verzoeker werpt in zijn middel onder meer een schending op van artikel 58 van het vreemdelingenbesluit. Onder '*middel*' dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "*(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)*" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Nu verzoeker nalaat om uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande bepaling wordt geschonden, is het middel in die zin onontvankelijk.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of dat hij met de referentiepersoon al een gezin vormde in het land van herkomst. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing maakt melding van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Tevens werd toepassing gemaakt van artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepaling van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“(...

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

2.8. De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet bepalen niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde '*ten laste*' van de referentiepersoon die hij vervoegt. Deze artikelen vermelden wel dat de persoon ten laste dient te zijn van in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het ten laste zijn bewezen worden met elk passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Dienaangaande kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip '*ten laste*' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, 16 januari 2014), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder '*te hunnen laste zijn*' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Andere familieleden kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst materieel worden ondersteund door de referentiepersoon omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient *in concreto* te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "*een situatie van reële afhankelijkheid*" van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*). Het bestuur kan derhalve vragen aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende familielid, burger van de Unie, dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Het is voorts niet kennelijk onredelijk dat het bestuur weigert een vreemdeling als "*ten laste*" te beschouwen wanneer deze vreemdeling in gebreke blijft om stukken over te maken die met voldoende overtuiging kunnen aantonen, dat hij werkelijk '*ten laste*' was.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient verzoeker aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, *in casu* zijn neef (materieel en/of financieel). Verzoeker dient aan te tonen dat deze vorm van '*ten laste zijn*' significant en noodzakelijk is, in die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over '*ten laste zijn*' worden gesproken. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling, die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

2.9. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 7 februari 2017 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie (bijlage 19ter) en dit in functie van zijn neef E. M. H. (zie punt 1.13.). In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd aangaande de overgemaakte stukken:

"(...)

- Als bewijs van ten laste van EU'er in het land van herkomst OF deel uitmaken van het gezin van EU'er legt betrokkene een document "*attestation d'indigence*" dd 31.03.2017 waarin is opgenomen dat betrokkene materiële staat 'onvoldoende' is sinds 1985 tot 2017.

Dit attest kan niet als bewijskrachtig worden weerhouden. Er moet worden vastgesteld dat betrokkene, geboren in 1985, kennelijk toch de kans heeft gehad op te groeien tot een volwassen man van meer dan 30 jaar, alsook de kans heeft gezien te huwen (zie het attest) en dus een eigen gezin te stichten. Derhalve is het redelijk te stellen dat hij toch op één of andere manier gedurende 30 jaar in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien. Wellicht als minderjarige door toedoen van zijn ouders, nadien zelf. Een dergelijk algemene vaststelling over de materiële status van betrokkene, is onvoldoende duidelijk om er te kunnen van afleiden dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was, op het moment dat hij Marokko verliet, zowel wat betreft inkomen als wat betreft onroerende goederen.

- Verder worden als bewijs van ten laste zijn 4 overmakingen van geld voorgelegd via Western Union van telkens 300 euro dd. 08.03.2017, 10.03.2017, 14.04.2017 en 18.04.2017. Deze bewijzen betreffen geld

dat werd overgemaakt aan betrokkene, door de referentiepersoon, van toen hij reeds in België verbleef. Aan de hand van deze documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene al ten laste was van in het land van herkomst, wat overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 wel degelijk de bedoeling is.

- Alle andere bewijzen ten laste, zoals niet identificeerbare rekeninguittreksels waaruit blijkt dat iemand de huishuur van betrokkene heeft betaald en geldafhalingen van een niet gepersonaliseerde rekening dateren van de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Deze kunnen er evenmin van getuigen dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine.

- Daarenboven is het niet duidelijk sinds wanneer betrokkene Marokko heeft verlaten. Zijn vorig paspoort werd immers uitgevaardigd in Antwerpen in 2011 en verliep op 30.08.2016 en zijn nieuw paspoort werd eveneens uitgereikt in Antwerpen dd 25.07.2016 en blijkt geen visastickers of inreisstempels te bevatten. Indien we niet kunnen vaststellen wanneer betrokkene is aangekomen in België, kan ook niet worden vastgesteld in hoeverre betrokkene daadwerkelijk onvermogen was voorafgaand aan zijn komst naar België EN ten laste was van de referentiepersoon.

- Als bewijs van inkomen van de referentiepersoon werden loonfiches voorgelegd opgemaakt door H.(...) S.(...) te I.(...) en dit voor de periode van februari 2016 tot april 2017. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent maar zonder verdere specificaties over de samenstelling van de loonfiches of over de zelfstandige onderneming.

- Tot slot wordt nog een attest van het OCMW van Oudergem dd 02.03.2017 voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen financiële tegemoetkoming ontvangt. Dergelijk attest op naam van betrokkene van het OCMW Antwerpen ontbreekt.

(...)"

2.10. Vooreerst, waar verzoeker aanvoert dat een belangenafweging moet worden gemaakt zoals bedoeld in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), is zulks een betoog niet dienstig. Immers valt verzoeker zijn situatie niet onder de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidens artikel 1 ervan enkel betrekking heeft op de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de neef van verzoeker een Unieburger is die in beginsel onder de Burgerschapsrichtlijn ressorteert. De bestreden beslissing heeft echter ook geen uitstaans met artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn aangezien deze geen *"(...) besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid (...)"* behelst, zoals bedoeld in het aangehaalde artikel uit de Burgerschapsrichtlijn. Verder stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan het verblijf, zoals bedoeld in artikel 42bis van de vreemdelingenwet, waarbij in tegenstelling tot bij het nemen van onderhavige beslissing, wel rekening moet worden gehouden met de verblijfsduur, de leeftijd, gezondheidssituatie, gezinssituatie, de economische, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van herkomst.

2.11. Verzoeker betwist dat niet is aangetoond dat hij in het verleden in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Waar verzoeker verwijst naar bewijzen die hij heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waaruit moet blijken dat hij *"(...) zich in staat van behoefte bevond in het verleden en ten laste werd genomen door de referentiepersoon. (...)"* en stelt dat deze volgens hem werden miskend, dient er op te worden gewezen dat het aan verzoeker was om alle elementen die hij relevant achtte over te maken bij zijn aanvraag van 7 februari 2017 en dat hij niet kan verwachten van de gemachtigde van de staatssecretaris dat er rekening wordt gehouden met stukken die een aantal jaren geleden werden overgemaakt in het kader van een andere procedure. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker in het kader van zijn aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een aantal arbeidsovereenkomsten, verscheidene attesten aangaande cursussen Nederlands, een abonnement van 'De Lijn', facturen, een reisadvies betreffende Marokko van buitenlandse zaken en een aantal verklaringen van derden, dat zij verzoeker kennen, heeft overgemaakt. De Raad ziet niet in hoe verzoeker met deze stukken zou kunnen bewijzen dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

2.12. Door vervolgens louter te wijzen op de stortingen via 'Western Union' en te stellen dat daaruit *"(...) ontegensprekelijk (...)"* blijkt dat hij *"(...) reeds enige tijd materieel afhankelijk was van zijn neef en door hem effectief ondersteund wordt. (...)"*, dat de gemachtigde van de staatssecretaris *"(...) volledig in gebreke [blijft] aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als "ten laste" van zijn neef. (...)"*, waarbij hij benadrukt dat *"(...) ontegensprekelijk (...)"* wordt aangetoond dat hij onderhoudsgeld

ontvangt van zijn neef en het bewijs werd geleverd dat hij onvermogen is “(...) *in het verleden en heden, en dat hij deel uitmaakt en ten laste is van de heer H.(...) E.(...) M.(...).* (...)”, dat er geen rekening werd gehouden met alle voorgelegde stukken en dat alle bijgebrachte elementen voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet en de attesten afkomstig zijn van de bevoegde administratieve en fiscale overheden, slaagt verzoeker er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.13. De woonattesten (*Attestation de résidence*), die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, zijn stukken die verzoeker heeft overgemaakt bij zijn vorige aanvraag van 19 juli 2016 (zie punt 1.11.). In de bijlage 20 van 17 januari 2017 (zie punt 1.12.) als antwoord op de aanvraag van 19 juli 2016, wordt er aangaande de twee woonattesten gesteld dat “(...) *eigenlijk weer opnieuw [dient] te worden opgemerkt dat de attesten geen referentieperiode bevatten. De attesten werden beide opgesteld op 26.07.2016. Uit het administratief dossier van zowel betrokkene als de referentiepersoon blijkt dat beiden op die datum helemaal niet in Marokko woonachtig waren, dus kan het attest niet als bewijsstuk worden weerhouden.* (...)” Los van het feit dat verzoeker beiden attesten bij zijn huidige aanvraag niet heeft voorgelegd, kan verzoeker niet verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op de motivering in de vorige aan verzoeker betekende bijlage 20, nogmaals motiveert over de woonattesten. Ten overvloede wijst de Raad er op dat het loutere feit dat verzoeker zou hebben ingewoond bij de referentiepersoon, nog niet betekent dat hij deel zou hebben uitgemaakt van diens gezin.

2.14. Verzoeker dient inderdaad niet te bewijzen dat hij zowel in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon als dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Dit wordt zo gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet en ook, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, aangegeven in de bestreden beslissing, waar er op wordt gewezen dat verzoeker moet bewijzen dat “(...) *hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, uitgevaardigd door de bevoegde overheid van het land van oorsprong, OFWEL het bewijs ten laste te zijn in het land van herkomst of origine adhv bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine* (...)”. Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing aangeeft dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, staat zulks niet te lezen in de bestreden beslissing. Immers concludeert deze als volgt: “(...) *Er kon aan de hand van de voorgelegde documenten noch worden vastgesteld dat hij reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine, noch dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.* (...)”

2.15. Zoals verzoeker terecht aanhaalt in zijn middel, betreft de situatie van het ‘*ten laste zijn*’ of het ‘*deel uitmaken van het gezin*’ in het land van herkomst een feitenkwestie waarbij de vrije bewijsvoering geldt. De gemachtigde van de staatssecretaris voegt geen bijkomende voorwaarde toe door te vereisen dat verzoeker “(...) *op een actieve wijze* (...)” dient aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker leidt ten onrechte uit de beslissing af dat zijn onvermogenheid als een dwingende voorwaarde zou worden beschouwd. Het bewijs van onvermogen in het land van herkomst kan echter één van de elementen zijn op basis waarvan de vreemdeling kan aantonen dat hij ten laste is van de burger van de Unie in functie waarvan hij zijn verblijf wenst te bekomen. Verzoeker verwijst naar een attest van 24 oktober 2012 van de Marokkaanse overheid waaromtrent niet afdoende gemotiveerd zou zijn, maar in het administratief dossier is dergelijk attest niet terug te vinden, noch wordt op dergelijk attest ingegaan in de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de andere dienstige stukken die hij heeft overgemaakt, verzuimt hij uiteen te zetten welke stukken dit dan wel zijn.

2.16. Met zijn theoretische uitweiding onder punt 4 van zijn middel en blote beweringen dat hij aan alle vereisten van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet voldoet, er blijkt dat hij geen eigen inkomsten heeft en deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, hij niks meer verloren heeft in zijn land van herkomst en de referentiepersoon zelf voldoende inkomsten heeft om hem ten laste te nemen, slaagt verzoeker er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of niet heeft bewezen dat hij reeds ten laste was in het land van herkomst, te weerleggen. Waar verzoeker melding maakt van de Nederlandse referentiepersoon, heeft de referentiepersoon *in casu* de Franse nationaliteit.

2.17. Ten aanzien van de bevelscomponent van de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat hij niet inziet waarom hem een bevel wordt afgeleverd en dat de motiveringsplicht wordt miskend. De

motivering behelst volgens verzoeker een standaardmotivering, waarbij de concrete elementen van het dossier niet werden getoetst. Verzoeker meent tevens dat hij had moet worden gehoord.

2.18. Uit lezing van de bevelscomponent van de bestreden beslissing, blijkt wel degelijk waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Zo wordt er duidelijk verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat het legaal verblijf van verzoeker verstreken is. Verder wordt er concreet gemotiveerd wat betreft de elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door louter te stellen dat niet correct werd gemotiveerd, de motivering een standaardmotivering betreft, *quod non in casu*, en dat de elementen van zijn dossier niet in rekening werden gebracht zonder dit alles nader te specificeren, toont verzoeker geenszins een schending van de motiveringsplicht aan.

2.19. Waar verzoeker opmerkt dat hij had moeten worden gehoord, wijst de Raad er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Het is aan verzoeker om aan te duiden dat hij de gemachtigde van de staatssecretaris informatie had kunnen verschaffen die van invloed kon zijn op de thans bestreden beslissing, wat verzoeker nalaat te doen. Verder wijst de Raad er op dat het *in casu* een aanvraagprocedure betreft en verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van zijn situatie kenbaar te maken en te verduidelijken aan de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.20. De kritiek van verzoeker dat “(...) *De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent. (...)*”, is kritiek die betrekking heeft op een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en heeft dus geen uitstaans met de thans bestreden beslissing.

2.21. Er werd geen schending aangetoond van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT